

Sílvia Tarragona Tal com érem

SÍLVIA TARRAGONA
TAL COM ÉREM

COLUMNA CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2018

© SÍLVIA TARRAGONA GARCIA, 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

FOTOCOMPOSICIÓ: TONI CLAPÉS

ISBN: 978-84-664-2340-3

D.L.: B. 28.334-2017

IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Quatre parets no són una casa

En realitat, l'única cosa que m'importa són els meus llibres.

Ja fa molts anys que em vaig acomiadar d'aquesta casa. Ho vaig fer en comprendre que només arribaria a ser lliure sense ella.

Des que vaig néixer, tinc la impressió d'haver viscut sempre en el «Més difícil encara!».

Nadó que es posa greument malalt a només tres mesos.

Nena sobreprotegida que es tanca a llegir a la seva habitació perquè la deixin en pau.

Adolescent que es trenca el maluc anant a cavall i que es passa dos anys al llit.

Des d'aleshores, la meua vida ha estat una lluita contínua per sobreviure.

Mentre plou a bots i barrals i miro el jardí a través del finestral, només penso en els meus estimats

llibres. Que no se'n perdi ni un, sisplau. Els llibres són la meva memòria!

Els homes de la mudança col·loquen la vaixella dins les caixes amb prou cura. Si sabessin com m'agradaria trencar cadascuna de les copes en mil trossos! Representen l'estatus que vam tenir i vam perdre.

Són educats i diligents. Parlen molt fort entre ells. Potser ho fan perquè no senti les veus interiors que em diuen que aquest serà l'últim matí a la casa que em va veure néixer.

Però ja no em fa mal. En realitat és un alleujament. Sóc tan covarda que potser aquesta és l'única manera de tancar la porta sense mirar enrere.

Sóc periodista, o abans ho era...

Un cop vaig entrevistar Antonio Lobo Antunes. L'escriptor portuguès i etern candidat al premi Nobel em va confessar que, en moments de desesperació en plena nit, es passejava per la seva biblioteca i acaronava els lloms dels grans llibres que l'havien fet l'home que era. Volia sentir-se acompanyat per Madame Bovary o per Ricard III.

Ara m'adono que tenia tota la raó.

Aquí els tinc tots, mirant-me dignes i im pertèrrits des de la vella prestatgeria del meu avi. M'aixeco i, amb una caixa a la mà, començo a tocar-los lleument, fregant-los com qui es perd en el cos d'un gos fidel.

Hi trobo Oscar Wilde, Philip Roth, Scott Fitz-

gerald, García Márquez... Em sento atreta pel meu preferit: *La mort d'un viatjant*, d'Arthur Miller.

La primera vegada que el vaig llegir no devia tenir més de setze anys. Va ser el meu pare qui me'l va regalar. Recordo que em va impactar tant que me l'emportava a tot arreu. No podia deixar d'admirar en Willy Loman i la seva pueril capacitat de sobreviure.

No sé per què, l'obro pel final i llegeixo la sentència de la Linda, la seva dona: «Avui he fet l'últim pagament, l'últim, amor meu. Ja ningú viurà a casa nostra, ningú dormirà al nostre llit. No devem res. Som lliures! Lliures...».

Un calfred em recorre l'ànima. Per què torno a llegir aquesta pàgina? Per què ara? Tot d'una, les mans em pesen tant que no poden sostenir el pes del record.

El llibre cau a terra.

Surto corrents, tanco la porta i, com quan tenia cinc anys, em refugio entre els arbres. Em poso a plorar amb un gemec sec, desesperat. M'abandono a la tristesa, respiro fondo i sento l'olor de la terra mullada. La seva aroma penetrant m'ajuda a recobrar la calma a poc a poc.

L'última vegada que em vaig amagar sota el llo-rer tenia la ingenuïtat de la infantesa, i sentia la veu de la mare que em cridava:

—Nena, on ets?

Ara en tinc trenta-nou, estic sola i demà em faran fora d'aquí.

Et podria passar a tu

Sonava obsessivament a la meva habitació cada dimecres a la una del migdia. Sempre triava aquesta cançó i no cap altra. Un vell estàndard del 1944 popularitzat per Dorothy Lamour, que es va donar a conèixer a la televisió americana al costat de Bing Crosby.

«Et podria passar a tu», diu la cançó. De tant escoltar-la, desitjava que em passés alguna cosa, però no imaginava que l'atzar faria que aquell viatge de feina acabés sent providencial.

La meva vida es repartia aleshores entre Barcelona i Madrid. Vivia en una ciutat i treballava a l'altra. La redacció central del diari era a prop de la Castellana, de manera que jo em passava la setmana amunt i avall.

El ritual era sempre el mateix. Diana Krall em donava ànims i em prometia que aquella seria una jor-

nada encantadora, mentre en roba interior, parapetada rere la calidesa d'una bata poc luxuriosa, m'esforçava perquè a la maleta no hi hagués plegada sempre la mateixa roba.

M'aplicava sempre allò que m'havia ensenyat el pare: «Encara que no tinguis diners per a res més, paga tu l'última ronda». De vegades era difícil, per no dir gairebé impossible, moure'm per aquest món d'aparences amb quatre xavos a la butxaca.

El meu estatus era aquest: una burgesa anada a menys que havia de fer veure el que no era amb el seu aspecte. Evidentment, a la meva professió val més la marca de la bossa que el nom de les universitats a les quals has estudiat.

Vaig enllestir l'equipatge en deu minuts. Per a aquest viatge duria un vestit pantaló amb vint anys de solera i uns botins negres i blancs *low cost*. Mentre em maquillava, vaig sentir com la mare pujava l'escala. Arribava aquell moment terrorífic en què ella, amb la innocència de qui no vol saber, em preguntava: «Nena, ja has tret diners?».

La resposta era sempre: «Sí, és clar, mare...».

Cada cop que marxava tres dies a la capital havia de deixar a la mare el rebost ple.

Damunt del tocador hi havia dos sobres: un per a ella i un altre de més prim per a mi. Pregant perquè no sorgís cap contratemps, amb aquest segon sobre me n'anava de casa convençuda que això era el que em tocava fer: somriure, aparentar i fer de la

meva existència la manta flonja que un troba al sofà quan arriba a casa.

La vaig abraçar ben fort, com sempre. Ella em va acompanyar, creuant el jardí fins a la porta, i em vaig ficar al taxi.

Vaig respirar profundament perquè allà, al cotxe d'un desconegut, començava a ser lliure. M'esperaven reunions, entrevistes a personatges populars i, sobretot, la sensació de ser, per uns dies, una dona completa i no només una filla.

En arribar a l'aeroport, abans d'hora, després de passar el control de passatgers vaig seure a la sala per a vips. Tants punts acumulats servien per a això. Vaig poder prendre una copa de vi i picar alguna cosa sense necessitat de deixar escurat l'escàs botí que m'acompanyava.

Abans de triar lloc, vaig buscar la zona més solitària per dedicar-me al que més m'agrada del món: llegir, sense haver d'aguantar els crits de ningú a través del telèfon.

El meu caràcter antisocial havia estat forjat a foc lent per les diferents decepcions que havia anat acumulant al llarg de la vida.

Vaig trobar un seient magnífic. No parava atenció al meu voltant perquè no m'interessava ningú, i em dedicava a olorar el Ribera del Duero que m'havien servit amb l'afectada discreció dels que treballen veient mil cares sense mirar-ne cap.

Tot d'una, vaig percebre un perfum penetrant

que, diferent de totes les olors que coneixia, em va resultar profundament atractiu.

Vaig buscar amb els ulls d'on venia aquella flaire, i llavors el vaig veure.

La mirada d'ell em va guiar cap als seus ulls foscos i profunds. El seu aspecte regi era d'una dignitat magnífica, que contrastava amb la bufanda de colors vius, que li donava un aspecte bohemí. Gràcies al vestit, de tall diplomàtic, veure'l resultava una experiència impactant.

De sobte, tot el pes del desig va caure sobre el meu cos, acaronent-me els cabells, alleujant-me el desencís, modelant la meva intimitat.

L'home es va acostar a mi i, sense cap preàmbul, em va preguntar:

—Li agrada Balzac?

És clar, els llibres! Havien de ser ells. Per un moment havia oblidat que, abans que ell aparegués, jo havia posat damunt la taula l'exemplar d'*Eugenia Grandet* que estava devorant.

Titubejant, li vaig dir que era el primer títol que llegia de l'autor francès i que estava impressionada. Quan va esclatar a riure, els cabells que li queien sobre el front, de manera desordenada, van agafar vida pròpia.

Allò no em va fer cap gràcia. Començava a sentir-me incòmoda. Em vaig incorporar i, quan estava a punt d'anar-me'n, ell em va dir:

—Vostè és com totes les heroïnes que he llegit

en els meus llibres de joventut. La seva pell no és d'aquest món.

Parlava amb un lleuger accent francès, així que vaig deduir de seguida que era un ocell de pas. Malgrat tot, no sabia com reaccionar. Mai abans ningú m'havia dit res semblant. A la fi li vaig donar les gràcies pel compliment i vaig marxar.

Caminava tan de pressa com podia cap a la porta d'embarcament, mentre el telèfon mòbil no parava de sonar-me. Era la Paula, la meva lleial amiga. Sempre era present en els moments importants.

—Estàs bé? —em va preguntar.

—No ho sé, acabo de conèixer algú que m'ha deixat fora de joc.

Ella va fer petar la llengua i va dir:

—Tu passa-t'ho bé. Ja m'ho explicaràs... Bon viatge, reina!

La Paula no és com les altres dones que conec. És com jo: no està per romanços. Potser per això la nostra amistat és indestructible. Ha aguantat sense grans dificultats el pas del temps. I ja han passat vint-i-dos anys.

Es dedica a la psicologia forense, i exerceix en un jutjat de Barcelona. Els seus casos són qualsevol cosa menys fàcils, però té un do per escoltar i analitzar les reaccions humanes. Fins i tot aquelles que ni el mateix interessat coneix. Per aquesta raó sempre s'adona del que em fa por.

Els seus consells acostumen a anar directes a la

meva línia de flotació. Amb la seva fina ironia sempre em recorda l'ímpetu que em caracteritza, i em diu que sovint és més intel·ligent «mantenir la boqueta tancada».

Malgrat tot, aquell matí, camí del pont aeri, jo no em veia capaç de seguir les seves lliçons...